

Sygn. akt III AUa 233/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun (spr.)
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku R. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji R. T.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 28 grudnia 2011 r. sygn. akt IX U 1744/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 28 grudnia 2011 r. oddalił odwołanie wnioskodawczyni R. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 2 października 2009 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie: 1.09.2000 r. - 31.12.2004 r. wnioskodawczyni miała zarejestrowaną działalność gospodarczą - gabinet stomatologiczny. Niekwestionowane jest też, że za sporny okres nie zapłaciła składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe. ZUS wydał w związku z tym 2 decyzje: z dnia 10.11.2005 r. stwierdzającą podleganie w tym okresie obowiązkowym ubezpieczeniom, od decyzji tej wnioskodawczyni nie złożyła odwołania. Decyzją z dnia 7.02.2006 r. wyliczył należne za ten okres składki - tę decyzję bezskutecznie wnioskodawczyni zaskarżyła.

Prowadzenie działalności gospodarczej było dla strony tak znacznym stresem, że zapadła na (...), którą leczyła od 1.09.2000 r. Zaprzestała wówczas prowadzenia działalności gospodarczej. Zawiadomień Urzędu Skarbowego i ZUS o zawieszeniu działalności gospodarczej dokonała dopiero w 2002 r., przy czym US zawiadomiła pisemnie, a ZUS - prawdopodobnie również pisemnie, choć nie ma na to dowodu.

Pismem z dnia 8.05.2008 r. pełnomocnik wnioskodawczynie - radca prawny złożył w ZUS precyzyjny wniosek o wznowienie postępowania administracyjnego, na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. w zw. z art. 83 a ust. 1 i 2 ustawy o s.u.s. domagając się wznowienia postępowania zakończonych decyzją z dnia 10.11.2005 r. Ten wniosek odmownie załatwiono skarżoną obecnie decyzją jako spóźniony.

Wnioskodawczynie uważała, że miesięczny termin na wniesienie wniosku o wznowienie postępowania biegnie od daty doręczenia wyroku tut. Sądu z dnia 6.03.2008 r., VIII U 262/08, czyli od dnia 21.04.2008 r.

Zgodnie z nieprawidłowymi pouczeniami o sposobie zaskarżenia przedmiotowej w sprawie decyzji ZUS z dnia 2.10.2009 r. postępowanie odwoławcze toczyło się do dnia 18.07.2011 r., kiedy to wnioskodawczynie doręczono odpis postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 10.06.2011 r., o odrzuceniu jej skargi na decyzję Prezesa ZUS w W. z dnia 30.11.2009 r.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zakres odwołania ściśle limituje treść zaskarżanej nim decyzji. Jeśli skarżona decyzja odmawia wznowienia postępowania, to odwołaniem od niej - skutecznie lub nie, zależnie od wyników postępowania dowodowego- domagać się można zmiany tej decyzji, a nie ponownego rozpoznania przez Sąd obowiązku podlegania wnioskodawczynie ubezpieczeniom społecznym .

Jeśli w dniu 8.05.2008 r. profesjonalista - radca prawny precyzyjnie, z przywołaniem art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. w zw. z art. 83 a ust. 1 i 2 ustawy o s.u.s., domagał się wznowienia postępowania, to skarżona decyzja ZUS prawidłowo załatwia ten wniosek. Skoro wniosek jest nader precyzyjny i kilkakrotnie powtórzony, to brak podstaw, by wyinterpretować z niego inną intencję wnioskodawczynie. Jasnej treści wniosku odpowiada precyzyjna decyzja ZUS. Skoro w poprzednim procesie w maju 2006 r. wnioskodawczynie podała co sprawiło, że nie prowadziła już działalności gospodarczej, a w czerwcu 2006 r. Sąd zgromadził w tej mierze dowody, to najpóźniej w czerwcu 2006 r. wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanie organowi, który wydał decyzję w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego. Na tym przepisie oparto wniosek z dnia 7.05.2008 r. o wznowienie postępowania zakończonych decyzją ostateczną.

Skarżona obecnie decyzja prawidłowo załatwia ten wniosek, bowiem zgodnie z art. 148 § 1 k.p.a., podanie o wznowienie postępowania wnosi się do organu administracji publicznej, który wydał w sprawie decyzję w pierwszej instancji, w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym strona dowiedziała się o okoliczności stanowiącej podstawę do wznowienia postępowania. Miesięczny termin upłynął zatem najpóźniej w lipcu 2006 r. i żadnego znaczenia nie ma data doręczenia stronie odpisu wyroku sądu. Z tych motywów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczynie zarzucając nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy istoty sprawy (art. 386 § 4 w zw. z art. 227 i art. 235 k.p.c.) polegające na nie ustosunkowaniu się do wniosku o ponowne ustalenie podlegania skarżącej ubezpieczeniom społecznym i odmownej decyzji organu rentowego, w sytuacji, gdy - po myśli art. 83 a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wniosek skarżącej winien być rozpatrywany we wskazanym trybie, jako *lex specialis* do przepisów k.p.a w tym zakresie, ewentualnie, - w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd zarzutu wskazanego wyżej, zaskarżonemu wyrokowi zarzuca obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. polegającą na nieprzekazaniu organowi rentowemu nowego żądania zgłoszonego przez skarżącą w toku postępowania celem rozpoznania żądania ubezpieczonej w tym zakresie, mimo jednoznacznego zapisu art. 477 10 § 2 k.p.c w tym przedmiocie, co w konsekwencji doprowadziło do niekorzystnego dla Skarżącej rozstrzygnięcia, mimo nierozpoznania sprawy we właściwym zakresie.

Przy tak sformułowanych zarzutach wnioskodawczynie wносиła o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 2 października 2009 r. i przekazanie sprawy temuż organowi do ponownego rozpoznania ,ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji .

Skarżąca naprowadza, że wyrok Sądu Okręgowego ostać się nie może, albowiem został wydany bez rozpoznania istoty sprawy, która sprawdza się do ponownej analizy podlegania skarżącej ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnym w zakresie objętym decyzją z dnia 10.11.2005 r. w oparciu o ujawnione w toku postępowania VIII U 943/06 prowadzonego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu z wniosku R. T. przeciwko ZUS Oddział we W. dokumenty, które nie były brane pod uwagę w procesie wydawania decyzji.

Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił w toku postępowania apelacyjnego:

Wniosek o wznowienie postępowania wnioskodawczynie złożyła w dniu 7 maja 2008 r., a dotyczył wznowienia postępowania zakończonych wydaniem ostatecznej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 10 listopada 2005 r. w przedmiocie objęcia strony obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi.

W decyzji organu rentowego z dnia 16 września 2008 r. odmówiono wznowienia postępowania wobec braku, w ocenie organu rentowego, przesłanek wznowienia postępowania w postaci nowych dowodów nieznanymi organowi rentowemu. W tej decyzji pouczono stronę o prawie złożenia odwołania do Ministra Pracy i Polityki Socjalnej. Wnioskodawczynie w terminie złożyła odwołanie, a po wymianie korespondencji Departamentu Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z organem rentowym, ministerstwo pismem z dnia 24 listopada 2008 r. zwróciło akta z odwołaniem organowi rentowemu, celem dalszego prowadzenia sprawy. Skutkowało to wydaniem przez organ rentowy kolejnej decyzji z dnia 16 kwietnia 2009 r., uchylającej decyzje z dnia 16 kwietnia 2008 r. Kolejną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 2 października 2009 r. organ rentowy odmówił wznowienia postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 5 kpa, uznając, że wiadomości o swoim stanie zdrowia na które powołuje się wnioskodawczynie, jako nowe dowody, były już jej znane w dniu 21 marca 2006 r., tj. w dacie złożenia odwołania od decyzji ZUS z dnia 7 lutego 2006 r. ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Organ rentowy uznał, że wniosek o wznowienie postępowania złożony w dniu 7 maja 2008 r. został złożony po terminie z art. 148 § 1 kpa.

W tej ostatniej decyzji pouczono wnioskodawczynię, że przysługuje jej prawo odwołania do prezesa ZUS w terminie 14 dni w trybie art. 129 kpa. Wnioskodawczynie zastosowała się do pouczenia i złożyła odwołanie, w rozpoznaniu którego Prezes ZUS utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 2 października 2009 r. decyzją z dnia 30 listopada 2009 r. ale z odmienną argumentacją, wskazując że tryb wznowienia postępowania w rozumieniu art. 145 kpa jest wyłączony odnośnie prawomocnych decyzji, od których strona nie wniosła w przepisany trybie odwołania. W decyzji pouczono wnioskodawczynię o terminie i sposobie wniesienia odwołania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Wnioskodawczynie złożyła odwołanie, zgodnie z pouczeniem do WSA. Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2010 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. odrzucił skargę. Na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie, Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 8 grudnia 2010 r. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Ostatecznie postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 10 czerwca 2011 r. odrzucono skargę. W dniu 12 lipca 2011 r. wysłano odpis postanowienia WSA z uzasadnieniem wnioskodawczynie.

Dowód: akta składkowe wnioskodawczynie, odpis postanowienia WSA z dnia 10 czerwca 2011 r.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawczynie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż wnioskodawczynie w dniu 17 sierpnia 2011 r. złożyła odwołanie od spornej decyzji z dnia 2 października 2009 r. w przedmiocie odmowy wznowienia postępowania zakończonego wydaniem prawomocnej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 10 listopada 2005 r. dotyczącej objęcia strony obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi. Zgodnie z art. 477⁹ § 1 kpc odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Natomiast w myśl art. 107 § 1 kpa w decyzji administracyjnej, a taką jest decyzja wydana przez organ rentowy, również w indywidualnych sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, winno być zawarte pouczenie o terminie i sposobie odwołania, w tym również dotyczy to wskazania organu do którego odwołanie przysługuje. W świetle powyższych ustaleń Sądu Apelacyjnego jednoznacznie wynika, że w kolejnych wyżej opisanych decyzjach organ rentowy konsekwentnie pouczał wnioskodawczynię o sposobie i terminie wniesienia odwołania w trybie przewidzianym w kpa do organu wyższego stopnia (art. 127 § 2 kpa). Wnioskodawczynie stosowała się do tych pouczeń, w tym dotyczących odwołania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, wyczerpując tryb postępowania przed sądami administracyjnymi. Wnioskodawczynie była pouczana o takim sposobie odwołania, stosowała się do tych pouczeń, to w sytuacji kiedy Wojewódzki Sąd Administracyjny prawomocnym postanowieniem odrzucił skargę z powodu braku właściwości rzeczowej sądu administracyjnego, to uchybienie terminowi do złożenia odwołania należy uznać za dokonane z przyczyn niezawinionych przez wnioskodawczynię. Nie jest nadmierne opóźnienie liczone od daty zakończenia prawomocnie postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 477⁹ § 3 kpc, trudno liczyć nadmierność opóźnienia od daty spornej decyzji, skoro strona stosowała się do pouczeń organu rentowego. Nadto zgodnie z art. 112 kpa błędne pouczenie w decyzji co do prawa odwołania albo wniesienia powództwa do sądu powszechnego lub skargi do sądu administracyjnego nie może szkodzić stronie, która zastosowała się do tego pouczenia.

W wyniku toczącego się postępowania administracyjnego, prawomocnym postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia z dnia 10 czerwca 2011 r. odrzucono skargę wnioskodawczynie. Sąd Administracyjny, jednoznacznie wskazał, że dla ustalenia właściwości rzeczowej sądu administracyjnego decydujący jest przedmiot sprawy w której została wydana określona decyzja, a nie tryb w jakim organ wydał to rozstrzygnięcie. Skoro przedmiotowa decyzja została wydana w indywidualnej sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanej w trybie art. 83 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. tj. 2009/205/1585 ze zm.), właściwy jest tryb odwoławczy przed sądem powszechnym. Zakwestionowanie w tych okolicznościach możliwości rozpoznania odwołania wnioskodawczynie przez sąd, po prawomocnym wykluczeniu drogi przed sądem administracyjnym, pozbawiłoby stronę ochrony sądowej. Z tych motywów również należy uznać, iż odwołanie wnioskodawczynie winno być rozpoznane mimo upływu czasu od wydania zaskarżonej decyzji.

Organ rentowy wbrew treści art. 181 kpa stanowiącego, że organy odwoławcze właściwe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych określają przepisy odrębne, a do postępowania przed tymi organami stosuje się odpowiednio przepis art. 180 § 1 kpa błędnie pouczał wnioskodawczynię o trybie odwoławczym administracyjnym. Sporna decyzja dotyczyła indywidualnej sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 83 ust. 1 ustawy o s.u.s.), z tego względu zgodnie z art. 83 ust. 2 od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, jest to więc odesłanie do art. 477⁹ kpc.

Decyzją z dnia 10 listopada 2005 r. organ rentowy objął wnioskodawczynię obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 1.09.2000 r. do 31.12.2004 r. Bezsporne jest iż wnioskodawczynie nie odwoływała się od tej decyzji do sądu ubezpieczeń społecznych. Skoro odwołanie od decyzji nie zostało wniesione do sądu powszechnego stała się ona ostateczna (vide: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 grudnia 2010 r. sygn. akt I OSK 1099/10). Organ rentowy wydając decyzję nawet w trybie art. 83 ustawy o s.u.s stosuje przepisy kpa, dopiero w postępowaniu przed sądem powszechnym znajdują zastosowanie przepisy kpc.

Wnioskodawczynie składając wniosek z dnia 8 maja 2008 r. w sposób jednoznaczny oznaczyła, iż dotyczy on wznowienia postępowania administracyjnego w zakresie decyzji ZUS z dnia 10 listopada 2005 r. Wyraźnie

wskazała podstawy wznowienia w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 5 kpa tj. wykazanie istotnych dla sprawy nowych okoliczności faktycznych lub nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji, nieznanymi organowi, który wydał decyzję. We wniosku wnioskodawczyni nie tylko powołała się na tę podstawę wznowienia, ale przytoczyła argumenty merytoryczne, wskazujące na ujawnienie nowych dowodów dotyczących jej stanu zdrowia, które miały decydować o zawieszeniu działalności gospodarczej. Nadto wniosek został sporządzony przez fachowego pełnomocnika działającego w imieniu wnioskodawczyni, z tego względu nie ma podstaw do przypisywania mu innej treści. Decydująca jest podstawa prawna art. 145 kpa w zw. Powołanie się wnioskodawczyni we wniosku na treść art. 83 a ust. 1 i 2 i wykazanie jako przesłanki zastosowania tych przepisów nowych dowodów i oczywiście jednoznaczna specyfikacja rodzajowa pisma przez samą stronę jednoznacznie wskazuje iż pismo z maja 2008 r. winno być traktowane jako wniosek o wznowienie postępowania. Z tego względu zarzut apelacji sprowadzający się do nie rozpoznania istoty sprawy jest oczywiście bezzasadny. Uszło uwadze skarżącej, że nawet w odwołaniu do sądu ubezpieczeń społecznych z dnia z dnia 19 sierpnia 2011 r. zarzucała naruszenie art. 83 a ustawy o s.u.s. ale w związku z wykryciem nowych dowodów. Ta ostatnia przesłanka wybitnie wskazuje, że strona domagała się wznowienia postępowania. Okoliczność, iż we wniosku z dnia 8 maja 2008 r. powołano oprócz art. 145 § 1 pkt 5 kpa w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 ustawy o s.u.s nie oznacza, że faktycznie wnioskodawczyni złożyła alternatywnie lub łącznie wniosek o wznowienie postępowania lub o uchylenie, zmianę lub unieważnienie decyzji, zwłaszcza że w zakresie tych ostatnich trzech wniosków nie przedstawiono żadnych okoliczności faktycznych w tym zakresie na ich poparcie. Nadto kiedy wniosek sporządza fachowy pełnomocnik trudno przyjąć za zasadne i racjonalne, że w sposób eklektyczny wymienia wszelkie możliwe instytucje, które mogłyby dotyczyć ewentualnej modyfikacji danej decyzji. W tych okolicznościach z treści wniosku z dnia 8 maja 2008 r. jednoznacznie wynika, iż dotyczy on instytucji wznowienia postępowania. Nie ma podstaw do przypisania temu wnioskowi innej rozszerzonej interpretacji i to wyłącznie wobec faktów następczych, w tym wypadku wyników postępowania administracyjnego, a w szczególności przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym kiedy prezentowana przez stronę koncepcja wznowienia postępowania nie znalazła skutecznego uwzględnienia. Zakres złożonego wniosku wyznacza następczo zakres przedmiotowy postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych.

Skarżący zdaje się nie zauważać, że żaden z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, rozdziału 13 traktującego o zmianie, uchyleniu lub unieważnieniu decyzji (art. 154 # 163 kpa) nie przewiduje przesłanek uruchomienia tych instytucji w razie powołania się strony na nowe dowody w postaci takiej jak czyni to skarżąca. Podane okoliczności uzasadniające wniosek, niezależnie od ich zasadności odnoszą się wyłącznie do wznowienia postępowania w rozumieniu art. 145 kpa.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przedmiotem niniejszego postępowania jest wznowienie postępowania zakończonych ostateczną decyzją z dnia 10 listopada 2005 r. W tej kwestii została wydana zaskarżona decyzja z dnia 2 października 2009 r. Z tych motywów zarzut nierozpoznania przez organ rentowy istoty sprawy, a w konsekwencji przez sąd jest całkowicie chybiony. Samo przytoczenie przepisu art. 83a ust. 2 ustawy systemowej, przy uwzględnieniu całości treści wniosku, nie daje podstaw do jego oceny w kierunku innych instytucji niż wznowienie postępowania.

Decyzja organu rentowego z dnia 30 listopada 2005 r. jest decyzją z zakresu ubezpieczeń społecznych wydaną w indywidualnej sprawie w rozumieniu art. 83 ust. 1 ustawy systemowej. Przepis art. 180 § 1 kpa przewiduje, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się przepisy kodeksu, chyba że przepisy dotyczące ubezpieczeń ustalają odmienne zasady postępowania w tych sprawach. Odmienne zasady dotyczące decyzji w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przewiduje art. 83a 1 powołanej ustawy systemowej, zgodnie z którym prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie, a decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach kpa. Z wykładni językowej tego przepisu, której brzmienie nie budzi wątpliwości wynika, że ustawodawca rozróżnia dwie sytuacje i inne środki za pomocą których mogą być

wzruszone ostateczne decyzje organu rentowego. Nowe dowody, które nie były znane przed uprawomocnieniem się decyzji mogą skutkować ponownym ustaleniem prawa, ale tylko odnośnie decyzji prawomocnych, tj. takich od których strona złożyła odwołanie do sądu i taka decyzja po rozpoznaniu sprawy staje się prawomocna. Sytuacja ta nie dotyczy decyzji z dnia 10 listopada 2005 r., bowiem wnioskodawczyni nie złożyła odwołania do sądu, z tych motywów w sprawie znajduje tylko zastosowanie instytucja z art. 83 a ust. 2 ustawy, a więc mogą być zmieniane uchylane lub unieważnione i to tylko z urzędu przy zastosowaniu regulacji zawartej w rozdziale 13 kpa. Konsekwencją powyższego jest to, że w odniesieniu do decyzji ostatecznych organu rentowego, co do których nie złożono odwołania do sądu w przewidzianym trybie nie stosuje się przepisów kpa o wznowieniu postępowania w rozumieniu art. 145 kpa i nast. Takie też stanowisko jednoznacznie zajął Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu postanowienia wydanego po rozpoznaniu skargi kasacyjnej wnioskodawczyni w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2010 r. sygn. akt IOSK 1099/10.

Zaskarżona decyzja z dnia 2.10 2009 r. odmawia wnioskodawczyni wznowienia postępowania z uwagi na upływ terminu do dokonania tej czynności od momentu powzięcia wiadomości o przyczynie wznowienia, a decyzja organu nadrzędnego z powodu niedopuszczalności wznowienia postępowania od decyzji ostatecznej, od której nie złożono odwołania do sądu. Ta ostanía argumentacja jest w pełni zasadna i w świetle wyżej przytoczonych wywodów Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje argumentację wykluczającą dopuszczalność wznowienia postępowania trybie art. 145 kpc od decyzji ostatecznej co do której nie złożono odwołania do sądu ubezpieczeń społecznych.

Ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego co do przyczyn wznowienia postępowania i daty kiedy strona powzięła wiadomość o tych okolicznościach są bezprzedmiotowe, ostatecznie jednak wydany wyrok odpowiada prawu.

Niezależnie od powyższego uwzględnienie wniosku o wznowienie postępowania w trybie art. 145 kpa byłoby obejściem skutków tego iż strona we właściwym czasie nie wносиła odwołań od decyzji organu rentowego.

Sąd Okręgowy zasadnie odniósł dokonaną ocenę do kwestii wznowienia postępowania administracyjnego i zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Niestaranność i niefrasobliwość strony przy wskazywaniu podstawy prawnej wniosku z 8 maja 2008 r. i jedynie faktu, że w piśmie przytoczono jako związkowy przepis art. 83a ust. 1 i 2 dotyczący nadto dwóch różnych sytuacji nie uzasadnia dopatrywania się w tym fakcie innego żądania niż wynikający wyraźnie z treści pisma, zwłaszcza że zostało ono sporządzone przez fachowego pełnomocnika. Ewolucja stanu świadomości strony w toku postępowania przed sądem administracyjnym co do zasadności zgłoszonych roszczeń nie jest tożsama z nowym wnioskiem, zgodnie z trafną oceną sądu I instancji. Zarzut apelacji dotyczący uchybienia przepisom prawa procesowego w postaci niezastosowania art. 477¹⁰ § 2 kpc jest całkowicie bezzasadny. Fakt, iż sprawa toczy się przed sądem powszechnym dotyczy trybu odwołania od decyzji w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, wobec prawomocnego wyczerpania trybu odwoławczego administracyjnego z powodu braku właściwości rzeczowej. Nadto taki zarzut apelacji nie pozostaje w żadnym związku z treścią zaskarżonego wyroku i jego trafnością. Abstrahując od powyższego nawet gdyby nowy wniosek strony został przekazany do rozpoznania organowi rentowemu, to nie zwalnia to sądu od rozpoznania sprawy w kwestii wznowienia postępowania, skoro taka była wola strony wyartykułowana jeszcze w maju 2008 r. To wynik postępowania administracyjnego spowodował, to iż strona po upływie ponad 2 lat dokonuje dowolnej interpretacji swojego wcześniejszego wniosku, wbrew jego treści, usiłując w ten sposób uruchomić inną instytucję w celu zniwelowania dokonanego wyboru roszczenia o wznowienie postępowania, który okazał się całkowicie chybionym w świetle orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i Naczelnego Sadu Administracyjnego.

Nadto stanowisko skarżącej jest wewnętrznie sprzeczne, bowiem mimo treści podniesionych zarzutów apelacyjnych, nawet w apelacji powołuje się nadal na nowe dowody, które mogłyby być oceniane tylko w razie skutecznego wznowienia postępowania w trybie art. 145 kpa. Skarżąca zdaje się nie zauważać jakie są kryteria zastosowania przepisów rozdziału 13 kpa w kierunku uchylenia, zmiany lub unieważnienia decyzji, odmienne od przesłanek z art. 145 kpa. Odmienność regulacji z art. 83 ust. 2 ustawy systemowej nie zakłada faktycznego wznowienia postępowania na podstawie przepisu, który wyklucza dopuszczalność tego trybu.

Z tych motywów apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

R.S.